

1

Atsilapojęs striukę ir su aptepta duonos rieke rankoje Dovydas dviračiu skuta gatve. Ties sankryža įsižiebia raudona šviesoforo akis. Prašvilpdamas prieš pat taksi automobilį, jis kerta gatvę. Po kelių minučių, vos atgaudamas kvapą, Dovydas pasiekia tiltą, bet Nilso jau nebėra.

„Mėšlas“, – pagalvoja Dovydas. Vadinasi, ir vėl pavėlavo, nors iš lovos išsiriti gana anksti. Ir viskas dėl tos nelemtos bendros klasės nuotraukos. Ieškodamas ko nors padoresnio apsirengti, jis perkniso visą drabužių spintą. Nieko nerado, visi bent kiek tinkamesni jo drabužiai sudėti skalbti.

Jei Veros nebūtų jo klasėje, jam visai nerūpėtų, kaip atrodo.

Jei Veros nebūtų jo klasėje? Išsigandęs šios minties, jis vos nepražiopso posūkio į dešinę. Dovydas nebeįsivaizduoja savo gyvenimo be Veros. Pastarosiomis savaitėmis ji neišeina jam iš galvos. Jei Veros nebūtų, jo pažymiai tikrai šoktelėtų aukštyn, nes dabar per pamokas jis vien svajoja. Juk Veros suolas stovi priešais įstrižai. Kai ji pasisuka šonu, Dovydas pamato jos akis ir jau visą pamoką nieko daugiau nebegirdi. Ir vakarais, ruošdamas pamokas, jis niekaip nebesusikaupia.

Pernai, pereinamojoje klasėje* jo mokslo pasiekimai buvo kur kas geresni. Bet tada jis dar nebuvo įsimylėjęs. Tiesą sakant, kaip ir buvo, – Maike. Nilsas tada be perstojo kliedėjo apie bučinius, todėl ir Dovydas nenorėjo atsilikti. Bet tai, ką jaučia Verai, – visai kas kita, palyginti su Maike.

Sunku paaiškinti, kodėl jis nepuolė jai po kojomis dar pačią pirmąją mokslo metų dieną. Dar keisčiau, kad jos nė nepastebėjo. Po teisybei, tuo metu jį tedomino „Greenpeace“. Gal ir gerai, kad jis tada neįsimylėjo Veros, nes nebūtų turėjęs nė menkiausios galimybės pelnyti jos dėmesį – tuo nė neabejoja.

Bet šįmet jis pasikeitė. Gerokai išdrąsėjo, suvokia ir pats. Bet dar ne tiek, kad išdrįstų duoti atkirtį Sanei, Justinui ir Remkui. Ir niekas klasėje tam nesiryžta.

Vakar jis nugirdo tą trijulę ieškant priežasties, kaip Jochemui sutrukdyti dalyvauti klasės bendros nuotraukos fotosesijoje. Tarsi būtų jų valia! Visi aplinkui tylėjo. Įdomu, kokio šlykštumo išpuolį jie šįkart bus sumanę? Gal ims ir nušvilps Jochemo dviratį? Kartą jau buvo jį nuvarę: tąsyk iš sporto salės į mokyklą Jochemui teko kulniuoti pėsčiomis. Pasiekęs mokyklą, jis rado savo dviratį lyg niekur nieko stovintį aikštelėje. Visada atsiranda keletas padlaižių, kuriems tokie pokštai kelia juoką, bet dauguma klasės nekreipia į trijulę dėmesio.

Galimas dalykas, kad Jochemą pasiekė nuogirdos, ir jis nutars geriau sėdėti namie, kaip padarė pernai surengus klasės

* Nyderlanduose vaikai į mokyklą pradeda eiti 4–5 metų ir 8 metus mokosi grupėse, tik devintais (pereinamaisiais) mokslo metais renkasi kryptį ir 5 metus mokosi klasėse. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

išvyką į Tekselį. Tąsyk prieš kelionę Sanė ištisas savaites erzino Jochemą, kad naktį jį pagrobsiantys, nutempsiantys į kopas ir ten paliksiantys. Kad susukę į patalynę įgrūsiantys jį po dušu. Tačiau jiems teko nusivilti, nes Jochemo mama paskambino į mokyklą ir pranešė, kad Jochemas susirgo.

Dovydas viliasi, kad ir šiandien Jochemas nepasirodys. Per einamojoje klasėje Dovydas į tas patyčias žiūrėjo pro pirštus, tačiau šiomet jį vis dažniau apima noras garsiai prabilti apie priekabes. Netrukus jis viską ir išdroš. Neverta nė abejoti: kai su Vera taps pora, jam niekas nebus baisu!

Dovydas išsigąsta. Kas čia vyksta?! Kas per asocialus tipas? Tas nenaudėlis jam prieš nosį užkirto kelią. Dovydas staiga sukteli vairą į kairę. Gaila, nepataikė. Automobilis žviegdamas padangomis dingsta už kampo. Reikėjo brūkštelti jam per šoną.

Dovydas žvilgteli į laikrodį. Ar suspės į kūno kultūros pamoką? Dėl Tino van Deiko jis nesijaudina – pavėlavus porą minučių mokytojas tikrai nebus, bet Dovydui knieti patekti į vieną tinklinio komandą su Vera. Jis pasiruošęs atmušti kiekvieną Veros praleistą kamuolį. Ji juo didžiutusi. Pagalvotų...

Sergėk Dieve, jis vos neparmušė pėsčiojo! Vos vos pavyko prasilenkti. Prieš keletą dienų jis atsitrenkė į gatvėje antroje eilėje stovintį citroeną. Nuo tada, kai šitaip įsimylėjo, jam praverstų papildomas draudimas.

– Vyručiai, kai kas širyt niekaip neišsiritu iš lovos! – sušunka Nilsas, Dovydui pasirodžius persirengimo kambaryje.

– Atsiprašau, – burbteli Dovydas, nutrenkdamas ant grindų kuprinę. – Vėl susimoviau.

Draugai kvatojasi. Kiekvieną rytą girdi tą pačią giesmelę. Ilgainiui jau visi įsisąmonino, kad Dovydui rytais sunku keltis.

– Rytoj tikrai atsikelsiu penkiolika po aštuonių, – pažada Dovydas, iškeldamas du pirštus į viršų.

– Paskutinis įspėjimas, – taria Nilsas, jau vilkėdamas sportinę aprangą ir sukdamas prie durų.

Dovydas švysteli kelnes ant kabliuko.

– Gąsdini?

– Anaip tol. Tiesiog nuo šiandien tau visą savaitę bus skambinama pusę šeštos ryto, kad kaip nors išsirstum iš migio, – paaiškina Nilsas.

Dovydas tempiasi per galvą sportinius marškinėlius.

– Aš neprieštarau, jei tik pusę šeštos ryto nebrąžinsi gitara.

– Pasisaugok, Dovydai, – perspėja Jusefas. – Regis, būsi čia kai kam per aštriai pasakęs.

– Galėsi kalbėti, kai surengsime pirmąjį koncertą, – atšaukia Nilsas, – į jį, Smitai, tavęs niekas neįleis.

– Kol koncerto sulauksime, jau seniai dienas leisime senelių namuose, – nesusilaiko nenusijuokęs Dovydas.

Užsirišęs „Nike“ sportbačių raištelius, jis lekia į sporto salę.

Dovydas nužvelgia būrelį mergaičių, jos koketuodamos sukiojasi aplink kūno kultūros mokytoją. Dovydui keista, kaip jos dar neužsiropštė Tinui van Deikui ant kelių. Tinas ir pats mėgsta pafliртуoti, jis iš tų mokytojų, kurie įmanytų kūliais per galvą verstis, kad tik mokiniais patiktų.

Dovydas akimis ieško Veros, bet tame būrelyje jos nematyti. Staiga pastebi ją sporto salės kampe. Ji meta kamuolį Jusefui, tik šis nerodo didelio susidomėjimo: žiovaudamas ramsto sieną. Šitas kvanka tikriausiai iki vidurnakčio prasėdėjo prie kompiuterio. Jusefui dviejų kūno kultūros pamokų iš eilės daugiau nei per akis. Tiesa, jei galėtų tinklinį žaisti kompiuteriu, neatsisakytų dalyvauti net ir pasaulio pirmenybėse. Visiška Nilso priešingybė – šis galėtų sportuoti kiaurą dieną.

– Pradedam? – kreipiasi Nilsas į Tiną. – Šiandien ir taip teks anksčiau baigti dėl tos kvailos klasės nuotraukos. Kiek tos pamokos telieka.

– Tu teisus, Nilsai, – sutinka Tinas ir eina kabinti tinklo.

Tą akimirką, kai Tinas suploja rankomis, duodamas ženklą, atsilapoja salės durys ir apkūnus berniukas įspūdina vidun.

Dovydui neprasprūsta pro akis, kaip Sanė, Justinas ir Remkas išsyk puola prunkšti. „Neapdairiai pasielgei, Jochemai, – pamano jis, – iš visko sprendžiant, verčiau būtum šiandien sėdėjęs namie.“

Dovydas iš Tino veido supranta, koks šis suirzęs, ką gi, kūno kultūros mokytojas nepraleis tokios progos!

– Jochemai, iš pilvo galima spėti, kad tavo nėštumas jau gerai pažengęs.

Pusė klasės žvengia. Dovydas neatitraukia žvilgsnio nuo Jochemo, bet šis ramiausiai sėdasi ant suoloelio, tarsi ką tik nuskambėję žodžiai būtų skirti ne jam.

Dovydui šįkart nepasisekė: komandų sudėtis kaip praėjusią savaitę. Tai kam reikėjo lėkti akis išdegus?! Vis vien su Vera

žaidžia skirtingose komandose, o Nilsas, be abejonės, viskam vadovauja.

Nilsas perduoda kamuolį Tinui. Priešininkų komanda stovi pasiruošusi.

Dovydui kyla įtarimas, kad Tinas taip elgiasi tyčia: kamuolys virš tinklo kaip kulka skrieja tiesiai į Jochemą. Smūgis toks stiprus, kad Jochemas išsigandęs pasilenkia.

– Tai bent didvyris! – trimituoja Sanė. – Rezultatas: vienas – nulis mūsų naudai.

– Ne, – paprieštarauja Tinas, – argi galima tikėtis, kad nėščia namų šeimininkė atmuštų kamuolį? Rezultatas lygus: vienas – vienas, – pareiškia ir vėl išmeta kamuolį.

– Vaikai, turime baigti, – skelbia Tinas, rodydamas į laikrodį. – Pažadėjau fotografui, kad dešimtą būsime mokyklos aikštėje, neverskime jo laukti.

Dovydas nuseka akimis iš salės skuodžiančius Remką, Justiną ir Sanę. Tinas išsitraukia aksesuarų dėžutę ir juos dalydamas trijulės nepastebi.

Berniukams sugužėjus į persirengimo kambarį, jų jau lūkuriuoja beveik spėję persirengti Remkas ir Justinas. Popieriai nieko gero nežada. Dovydas spėlioja, ką tiedu bus šįkart sumanę iškrėsti. Netrukus, Jochemui išėjus į dušą, viskas paaiškėja. Krizendami abu čiumpa nuo kabliuko Jochemo drabužius ir pasiglemžę sprunka lauk.

– Jūs tik pažiūrėkite! – Nilsas rodo pro langą.

Medyje plevésuoja rūpestingai iškabinėti Jochemo drabužiai. Keletas berniukų nusijuokia, bet dauguma ir toliau skubiai rengiasi, tarsi visa tai jiems nerūpėtų. Grįžęs iš dušo ir išvydęs tuščią styrantį kabliuką, Jochemas kai ką jau nujaučia. Visas išraudęs jis pasilenkia po suolu ir patikrina spintelę. Nieko neradęs, puola į paniką, laksto pirmyn atgal po visą drabužinę, tačiau nieko neklausinėja. Ir kodėl turėtų? Jis jau seniai suprato, kad visi jį ignoruoja.

– Ką pametei? – klausia Remkas, rodydamas į medį už langgo. – Po fotosesijos juos atgausi.

– Taip, – priduria Justinas. – Juk turbūt nemanai, kad su tokia lašinių paltimi norėtume atsidurti vienoje nuotraukoje, ką?

Dovydas žvilgteli į Nilsą, bet ir šis nesiruošia jį drausminti. Dovydui žinoma Nilso nuostata: jo manymu, Jochemas pats kaltas, kad iš jo tyčiojamasi. Nors, po teisybei, ir Dovydui sunku suprasti tokį Jochemo elgesį. Kodėl šis niekuomet jiems nepriekaištauja, bent vienu žodeliu neatsikerta? Pats užsileido juos ant galvos nuo pat pirmos dienos mokykloje.

„Kas tas dručkis?“ – tąsyk iš karto paklausė Sanė. Tokio įžeidimo negalima lyg niekur nieko nuryti. Bet Jochemas Steinmanas kitaip nemoka. Štai tada viskas ir prasidėjo. Kai Jochemo buvo paprašyta prisistatyti, Sanė ėmė kriuksėti, imituodama kiaulę, ir tą akimirką Jochemą klasė pakrikštijo Paršo vardu.

Štai ir dabar jis stovi, kvailai krizendamas. Galima pamanyti, kad jam tai labai patinka. Dovydui kyła noras išrėkti į veidą

Jochemui: „Žmogau, atsikirsk gi tu jiems pagaliau!“ Jam ir pačiam niežti kumščiais vožtelėti Justinui ir Remkui.

Tarsi to dar būtų negana, tiedu atlapoja mergaičių persirengimo kambario duris ir šaukia šalia atsistoję:

– Kas nori pamatyti pliką paršiuką?

Bemat atlekia Sanė su savo gerbėjomis. Ji baksnoja pieštuku Jochemui pilvą.

– Ei, nieko nematau. Ar šitas paršelis turi pimpaliuką? Jis, aišku, pasislėpęs po riebalų rievėmis, ar ne? Pakelk savo lašinius ir parodyk mums pimpaliuką. Nagi!

Jochemui nereaguojant, Remkas su Justinu griebia jam už rankų.

– Kokie mes nepaklusnūs! Ar nežinojai, kad paršeliams nevalia neklausti, antraip jie nusipelno bausmės, – pareiškia jie ir tempia Jochemą į mergaičių persirengimo kambarį.

Tikslas pasiektas. Po kelių sekundžių už sienos pasigirsta mergaičių spieгимas. Nilsui perspėjus, kad ateina Tinas, Justinas su Remku nedelsdami paleidžia Jochemą iš gniaužtų, kaip strėlės parlekia į persirengimo kambarį, užsimeta striukes ir neria lauk, prasilenkdami su Tinu. Dovydas mato, kaip apsiašarojęs Jochemas sprunka į tualetą ir iš baimės užsirakina.

Netrukus Tinas pasibeldžia į mergaičių persirengimo kambarį.

– Pasiskubinkite, einu rakinti durų.

Paskui jis pasirodo pas berniukus. „Na, dabar tiems smurtautojams klius!“ – džiūgauja mintyse Dovydas, vildamasis, kad patyčioms bus padėtas taškas. Jis žvilgsniu seka Tiną, einantį prie lango patikrinti, ar tas uždarytas. Dovydas ne-

tiki savo akimis! Ar Tinas aklas, ar nenori matyti išdabinto medžio?

– Eime su manim, vyručiai, – paragina jis.

Nė nepatikrinęs tualetu, Tinas į lauką išsiveda lenktyninį dviratį ir užrakina sporto salę.

– Na ką, draugužiai, mūsų laukia prašmatni fotosesija, – pareiškia mokytojas ir šoka ant dviračio.

Pakeliui į mokyklą visi baugščiai vengia tarti Jochemo vardą. Tik Sanė kartkartėmis kriukteli, ir kai kam to gana, kad imtų krizenti.

Dovydas skaudama širdimi galvoja apie Jochemą, kad nuogas dabar sėdi užrakintas persirengimo kambaryje. Tačiau, vos tik jiems pasiekus mokyklos aikštę, liūdesys išgaruoja. Dabar Dovydui akyse tik ji – Vera. Ji sėdi priekinėje eilėje, šalia Manonos. Jai iš dešinės dar likusi laisva vieta. Jam labai norėtusi atsisėsti šalia, bet baiminasi, kad bus pernelyg akivaizdu. O gal spjauti į visus nuogąstavimus ir atsisėsti? Kol Dovydas dvejojdamas delsia, Nilsas jį aplenkia: perlipęs per suolą, slenkasi prie Veros. „Nagi, nagi, – nerimsta Dovydas, – ar nepernelyg arti Veros tu taisaisi? Gal nereikia taip perlenkti lazdos? Tarsi nebūtų laisvų vietų!“ Dovydui telieka džiaugtis, kad Nilsui nešauna į galvą apkabinti Verą per pečius.

„Nebūk vaikas, Smitai, – drausmina save, – tu jam pavydi. Reikėjo pačiam atsisėsti šalia, bet tu juk pernelyg drovus, ar ne?“

– Dovydai! – šūkteli Jusefas jam mostelėdamas.

„Kodėl gi ne?“ – dingteli Dovydui, ir jis atsistoja užpakalinėje eilėje šalia Jusefo.

– Ar ką nors pražiopsojau? – klausia Dovydas, visiems ėmus užti.

– Tinas bendrai nuotraukai fotografuosis su lenktyniniu savo dviračiu, – paaiškina Jusefas. – Kaip visada, geniali Manonos mintis.

– Ar jūs tikri, kad taip reikia? – klausia Tinas, atsivarydamas dviratį į grupės vidurį.

– Jėga! – šaukia visi, prasiskirdami ir atlaisvindami vietą klasės auklėtojiui.

Paties dviračio beveik nematyti: iš visų pusių jį apgulusios merginos.

Dovydas suirzta. Kas per nesąmonė?! Fotografas, norėdamas priversti visus šypsotis, laido lėkštus juokelius. Tokius, kurie tik nuotaiką gadina. Tiek to, juk netrukus gaus nuotrauką su Vera, tad galima ir pakentėti. Jau sugalvojo: išsikirps jos veidą ir pasikabins virš lovos. Vien nuo šios minties Dovydas išrausta.

Tikriausiai Jochemas bus nuogas išlipęs pro persirengimo kambario langą. Prieš pat prasidedant istorijos pamokai, jis įžengia į kabinetą ir lyg niekur nieko suka prie savo suolo. Dovydas baiminasi, kad anie vėl nepradėtų iš jo tyčiotis, bet, regis, Jochemas jau niekam nebeįdomus. Visi rado ant suolų išdalytus kontrolinio lapus ir dabar labai pasipiktinę.

– Mums nebuvo pasakyta pasiruošti, – maištauja Manona.

– Nesijaudinkit, tenoriu patikrinti, ar per praeitą pamoką atidžiai klausėtės, – ramina juos mokytojas Blokas ir jau diktuoja pirmą klausimą.

Galima buvo nuspėti; daugelis per praeitą istorijos pamoką ruošėsi biologijai tikėdamiesi, kad Blokas nieko nepastebi. Pasirodo, viską jis mato.